

вори майка ми. — Петарчо са роди въ оная иста година, въ която леля Настасия Герасимовна стана крива, и когато още. . . .

— Добре, прекъсна рѣчта ѝ баща ми. — Време е вече да го дадеме на служба. Доста е вече тичаль изъ момическите стаи и по гълабарниците.

Мисальта, че скоро ще да са отдѣли отъ мене, до толкова зачуди майка ми, щото тя испусна лъжицата въ тенджерата и сжлзи потѣкоха по лицето ѝ. На противъ моята радост нѣмаше кой да опише. Мисальта, че ща да постѣпа на служба са сжединяваше съ мисальта, че ща да бѣда свободенъ и че ща да живѣя веселъ петербургски животъ. Азъ си и вжображавахъ вече, че сжмъ гвардейски офицеринъ; а, по моето мнѣние, това стоѣше по-високо отъ сѣко едно човѣческо благополучие. Баща ми не обичаше да си промѣнява мисальта, нито пакъ да я заборава на нѣкое време. Деньтъ, въ който азъ бѣхъ длженъ да тржгна, бѣше вече назначенъ. Най-послѣ баща ми каза, че ще да пише за мене, и съ мене, на бѣдѣщиятъ мой началникъ, и поиска-перо, мастило и хартия.

— Не забравяй, Андрѣй Петровичъ, каза майка ми, — да поздравишъ и отъ моята страна княза Б. Азъ са надѣямъ, че той ще да наглѣжда Петарча.

— Що говоришъ ти! отговори баща ми и намържди са. — Защо ща азъ да пиша на княза Б. ?

— А немѣ ми ти не каза, че ще да пишешъ на Петарчовиятъ началникъ?

— Е, а отъ това какво има?

— А немѣ Петарчевъ началникъ не ще да бѣде князь Б. ? Немѣ ти не помнишъ, че Петарчо е записанъ въ Семеновскиятъ полкъ?

— Записанъ е! А мене какво е отъ това, ако е той